

РЕШЕНИЕ

№ 6878

гр. София, 13.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав,
в публично заседание на 31.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **9073** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 АПК вр. чл. 172, ал. 5 ЗДвП.

Образувано е по жалба, подадена от „СНАБ КОМ“ ООД, ЕИК –[ЕИК], чрез адв. Д., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-004403/28.08.2023 г., издадена от И. В. Й. – полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с която е наложена ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от Закона за движение по пътищата.

В жалбата се излагат подробни аргументи, че оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, тъй като не са изяснени всички факти и обстоятелства, както изрично изисква нормата на чл.35 от АПК. Твърди се, че не са налице материалноправните предпоставки за налагане на процесната ПАМ. Иска се отмяна на оспорения акт. Претендират се разности.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Д., която поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена.

Ответникът - И. В. Й. – полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ – СДВР, редовно призован, не се явява, не изпраща представител, не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура – редовна призована, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд - София-град, Трето отделение, 44 състав, след като се запозна със становищата на страните и с приетите по делото доказателства, намира от

фактическа страна следното:

Предмет на настоящото съдебно производство е Заповед прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-004403/28.08.2023 г., с която на „СНАБ КОМ“ ООД е наложена принудителна административна мярка "прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от 6 месеца".

На 19.08.2023 г. мл. автоконтрольор при ОПП при СДВР е съставил АУАН № GA 983542 на Ц. П. В. затова, че на 19.08.2023 г. в 16,40 часа в [населено място], ул. Околовръстен пътс посока на движение от ул. М. шосе към бул. Л. шосеуправлява товарен автомобил И. 35 с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „СНАБ КОМ“ ООД, и на ПВ със С. скоростна тангента при извършената проверка на водача и след спрвка с РСОД и ОДЧ се установява, че водачът управлява МПС без да притежава СУМПС /неправоспособен/.

Така описаното е квалифицирано от актосъставителя като нарушение на чл. 150 от Закона за движение по пътищата. АУАН е връчен на водача В. на 19.08.2023 г. Въз основа на АУАН е издадена оспорената в настоящото производство ЗППАМ, с която на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 171, т. 2А, б. А от ЗДвП.

В хода на съдебното производство, като писмени доказателства, е приета представената от ответника административната преписка, представените с жалбата писмени доказателства, както и допълнително представените по разпореждане на съда документи, включително доказателства за компетентност на издателя на обжалвания акт.

В хода на съдебното производство, по искане на жалбоподателя, са събрани гласни доказателства, чрез разпит на двама свидетели З. и И. във връзка с установява на факти и обстоятелства свързани с липсата на знание и съгласие у оспорващия В. да управлява процесното МПС, както и ползването на фалшиво СУМПС.

Съдът кредитира като обективни, достоверни и логични показанията на разпитаните по делото свидетели. Същите обаче, установяват обстоятелства, които са извън предмета на доказване: управление на МПС собственост на жалбоподателя от правоспособен водач, респ. не установяват релевантни по делото обстоятелства и не следва да бъдат обсъждани.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК.

В случая оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б "а", т.6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях

длъжностни лица. От представената по делото заповеди (л. 17-20) е видно, че заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП могат да се издават и от полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. В настоящия случай И. В. Й. заема длъжността полицейски инспектор, IV степен, в 1 група на 3 сектор към отдел „Пътна полиция“ при СДВР, съгласно заповед рег. № 513з-8641 от 28.11.2019 г. на директора на СДВР (л. 39). В тази връзка, съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган.

Административният акт е издаден в предвидената в закона форма - спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, посочени са фактическите и правни основания за издаването му. Освен позоваване на АУАН се съдържа подробно описание на нарушението, станало основание за прилагане на ПАМ. Съгласно Тълкувателно решение (ТР) №16/31.03.1975 г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд (ОСГК на ВС) не е необходимо издаването на административния акт да съвпада по време с излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт или да бъдат изложени допълнително, когато с това се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването за мотивиране. В случая, оспорената заповед е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съдържащ описание на фактическата обстановка, касаеща установеното нарушение, за което лицето е наказано, включително посоката на движение на МПС, чия собственост е лекия автомобил.

В изпълнение на задълженията си по чл. 35 от АПК, административният орган е издал оспорения акт, след като е изяснил всички относими към случая факти и обстоятелства. В хода на административното производство са проверени и преценени всички събрани доказателства, съгласно нормата на чл. 36 от АПК. В тази връзка изложените в жалбата твърдения за нарушение на чл.35 от АПК са неоснователни. При издаването на процесния акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Заповедта е издадена и при наличие на предвидените в закона материалноправни предпоставки за това.

Съгласно чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

От цитираната разпоредба става ясно, че за да бъде наложена ПАМ, следва да са налице две кумулативно дадени условия: лицето да е собственик на автомобила, предмет на принудителната административна мярка, и да е предоставил същия за

управление на лице, което не притежава съответното свидетелство за управление.

В случая, в процесната заповед е посочено, че В. е управлявал МПС, собственост на дружеството-жалбоподател, без да притежава съответното свидетелство за управление. Съставеният акт за административно нарушение от компетентните органи, има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП. В АУАН е посочено, че чрез работна станцията за отдалечен достъп до данните на КАТ /РСОД/ полицейските органи са установили, че лицето не е правоспособен водач, като са направили извод за извършено нарушение по чл. 150 от ЗДвП.

По делото не са ангажирани доказателства, че към датата на управление на МПС, собственост на дружеството-жалбоподател, Ц. В. е притежавал СУМПС и е бил правоспособен водач, предвид това констатациите в АУАН не са провергани.

Неоснователно е оплакването, че оспорваният не е бил уведомен от В. за ползването на автомобила и не е знаел за липсата на СУМПС на водача, т. к. знанието или позволенията на собственика за ползване на автомобила, респ. липсата на такива, са ирелевантни за прилагане на ПАМ.

Принудителните административни мерки, каквато по дефиниция и по съдържание е наложената с обжалваната заповед мярка по чл. 171, т. 2а, б. "а" ЗДвП, са инструмент на държавата за обезпечаване на законосъобразното осъществяване на определени правоотношения. Като форма на държавна принуда, ПАМ са репресивни мерки, водещи до ограничаване на права или вменяване на задължения, като налагат неблагоприятни последици на адресата, с цел постигане на определен правен резултат.

В случая ЗДвП регламентира прилагането на ПАМ по чл. 171, т. 2а, буква "а" ЗДвП при установено управление на ППС от лице, което е неправоспособен водач. Само наличието на това обстоятелство е достатъчно за прилагането на ПАМ, като законът не свързва същата с неправомерно поведение и установяване на вина на собственика – че е предоставил, преотстъпил, разрешил, допуснал и т. н. управлението на притежавания от него автомобил от неправоспособен водач, поради което без правно значение са обстоятелствата дали собственикът е предоставил управлението на превозното средство на неправоспособен водач и дали му е било известно, и кога му е станало известно това обстоятелство. Законът допуска засягане правата на собственика с оглед постигане на целта, регламентирана в чл. 1, ал. 2, както и в чл. 171 ЗДвП – опазването на живота и здравето на участниците в движението по пътищата, както и преустановяването на административните нарушения – в този смисъл Решение на ВАС № 1235/30.01.2019 г. по адм. д. № 10192/2018 г.

Както бе посочено по-горе, при осъществяване на предвидената в закона хипотеза, административният орган действа в условията на обвързана компетентност и няма право на преценка дали да наложи мярката или не, такава може да извърши само по отношение срока на действие на ПАМ. За да бъде приложена процесната принудителна мярка, законът не възлага в тежест на административния орган установяване на обстоятелството, че собственикът на автомобила е знаел, че го предоставя на неправоспособен водач, респ., че е разрешил автомобилът му да се ползва от такъв. Възложено е от закона в тежест на всеки собственик на автомобил да предприеме съответните мерки и да не предоставя, респ. да не допуска, собствения му автомобил да бъде управляван от неправоспособен водач, респ. от водач, който е бил лишен от право да управлява МПС.

ПАМ по чл. 171, т. 2а, буква "а" ЗДвП би била в нарушение на принципа за съразмерност по чл. 6 от АПК и не следва да бъде прилагана, само ако бъде установено, че автомобилът е бил отнет противозаконно, без знанието и съгласието на собственика, а настоящият случай не е такъв.

Мярката е наложена за минимално посочения в чл.171, т.2а от ЗДвП срок от 6 месеца, поради което, въпреки че не са изложени мотиви, относно така определения в заповедта срок, съдът приема, че е спазен принципът за съразмерност по чл. 6 от АПК. Що се отнася до изложените съображения, че наложената ПАМ не е съобразена с целта на закона, то съдът приема следното: целта, за която се издава процесният акт е да се гарантира безопасността на движението по пътищата и да се предотвратят административни нарушения. Важността на този проблем произтича от факта, че в конкретната хипотеза на издаване на акта по чл. 171, т.2а, б."а" ЗДвП се накърнява едно конкретно право на лице, което формално не е извършило административно нарушение по ЗДвП. Това обаче е само едната въздигната от закона цел, която оправдава издаването на акт, като процесния. Другата цел е гарантиране безопасността на движението по пътищата, вкл. на всички участници в този процес. Такава гаранция несъмнено е именно участието в процеса на движение по пътищата на водачи, които са правоспособни, т.е. които притежават валидно СУМПС за съответната категория. Само така може да се гарантира в една значителна степен безопасността на движението по пътищата, вкл. живота и здравето на самите водачи и другите участници в това движение.

Предвид гореизложените съображения съдът намира, че оспорената ЗППАМ е законосъобразна, а жалбата - неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, Трето отделение, 44 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „СНАБ КОМ“ ООД, ЕИК –[ЕИК], подадена чрез адв. Д., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-004403/28.08.2023 г., издадена от И. В. Й. – полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с която е наложена ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от Закона за движение по пътищата.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: